

holdepunkter for, at konventionen regulerer regresadgangen.

Såfremt man i konsekvens heraf helt undlod at anføre noget om regresadgangen i lovudkastet, ville ejeren herefter have en almindelig adgang til regres over for skadevolderen. Imidlertid har man af sociale grunde fundet, at en sådan regresadgang alene skal kunne udnyttes overfor de ansatte hos skibets eller lastens ejer samt overfor lodser, hvor de pågældende har handlet forsætligt eller groft uagtsomt. Når denne begrænsning også udvides til bjærgeren og den, der tager forholdsregler med henblik på at afværge eller begrænse en skade, samt de, der er ansat hos de pågældende, skyldes dette, at man i modsat fald ville gøre formålet med bestemmelserne om ansvarskanalisering, for så vidt angår disse persongrupper, illusorisk.

Til § 270.

I denne bestemmelse gengives ansvarskonventionens regler om ansvarsbegrænsning.

I medfør af *stk. 1* kan ejeren begrænse sit ansvar for hver begivenhed til 2.000 francs pr. ton af skibets drægtighed, idet dog det samlede erstatningsansvar ikke i noget tilfælde kan overstige 210 mill. francs. Ved franc forstås en møntenhed, som består af 65½ milligram guld af ni hundrede tusindedels finhed, den såkaldte Poincaré-franc, der for tiden svarer til 0,502708 danske kroner. Poincaré-francen er som bekendt ikke nogen national møntenhed, men anvendes som regneenhed i en række internationale søretskonventioner, jfr. f. eks. sølovens § 235 om begrænsning af rederes ansvar. Efter sidstnævnte bestemmelse er rederes ansvar ved tingsskader begrænset til 1.000 francs pr. ton af skibets drægtighed for hver begivenhed.

De i ansvarskonventionen fastsatte begrænsningsbeløb skal alene benyttes til at dække ansvaret for olieskader, der til gengæld ikke kan gøres gældende imod det i sølovens § 235 fastsatte begrænsningsbeløb. Ansvaret for andre skader, der opstår i forbindelse med en olieskade, er begrænset efter sølovens § 235. Der er således tale om en væsentlig forøgelse af ejerens totale ansvar for skader.

Det anførte maksimum på 210 mill. francs medfører, at begrænsningsbeløbet pr. ton for skibe med over 105.000 ansvarstons bliver mindre end 2.000 francs.

Som nævnt i bemærkningerne til udkastets

§ 267, stk. 4, omfatter de i nærværende bestemmelse anførte begrænsninger ansvaret for en hændelse eller en række af hændelser, der har samme oprindelse. Afgørelsen af, om en hændelse må betragtes som en isoleret hændelse eller som en del af en række af hændelser, vil få betydning for fastsættelsen af ansvarsbegrænsningsbeløbet, idet der afhængig af rettens vurdering i den konkrete sag enten kan blive tale om, at ejeren må hæfte med det fulde begrænsningsbeløb for hver af de pågældende hændelser eller med et enkelt begrænsningsbeløb for en række af sammenhængende hændelser.

Såfremt det skib, der har forvoldt skaden, er registreret i en stat, der alene har ratificeret konventionen om begrænsning af rederes ansvar fra 1957, men ikke konventionen om ansvar for olieskader, vil ejeren normalt alene hæfte efter 1957-konventionen, jfr. i øvrigt bemærkningerne til lovudkastets § 284.

I *stk. 2* har man svarende til reglen i sølovens § 234, stk. 2, 2. pkt., om begrænsning af rederens ansvar indføjet en bestemmelse om, at ejeren ikke kan begrænse sit ansvar, såfremt der er tale om egen fejl, medmindre han gjorde tjeneste som fører eller besætningsmedlem, og fejlen er begået i denne hans egenskab. Den sidstnævnte undtagelse fra hovedreglen om, at ejeren ikke kan begrænse sit ansvar ved egen fejl, findes ikke i ansvarskonventionens art. V, 2. Imidlertid har der under de nordiske drøftelser været enighed om, at en rimelig fortolkning af ansvarskonventionen, hvor art. V, 2, skal sammenholdes med art. III, 4, der fastsætter, at erstatningsansvar ikke kan gøres gældende mod personer, der er ansat i ejerens tjeneste, må føre til, at ejeren skal have ret til at begrænse sit ansvar, når fejlen er sket i hans egenskab af skibsfører eller medlem af mandskabet.

Bevisbyrden for, at der foreligger egenskyld, vil, da konventionen ikke har nogen bestemmelse herom i overensstemmelse med almindelige retsprincipper, påhvile den, der påstår, at der er tale om egen fejl på ejerens side.

I *stk. 3* er det fastsat, at ejerens begrænsningsret ikke omfatter renter og sagsomkostninger. Da ansvarskonventionen ikke indeholder nogen bestemmelse om dette spørgsmål, har man på samme måde som i sølovens § 234, stk. 3, i rederbegrænsningskapitlet (jfr. sølovsudvalgets 1. betænkning 315/1962, s. 24) fundet det hensigtsmæssigt at have en udtrykkelig regel her-